

VOIKO TYÖVÄENLUOKKA OPPIA VIIME VUOSIEN VERIKASTEESTA TAI PÄÄSTÄÄKÖ SE SEN KERTAANTUMAAN?

Kirj. Tom Bjorn

OS me luomme vaikkapa vain lyhyitä kat-
sauksia mailman työväenliikkeen kulkuun
viimeiseltä seitsemän vuoden ajalta, niin
opimme me sieltä näkemään ainakin seu-
raavat totuudet: Ennen yleistä mailmansotaa oli
poliittinen sosialismi se työväenliikkeen raamitettu
liike, jolle niin sanottu työväki suurelta osalta an-
toi tukensa ja luottamuksensa. Poliittisena sosia-
lismina kulki se toisen internationalen lipun alla.

Sosialidemokratia oikeaoppista uskontoa

Ken tahansa tämän liikkeen kantavuutta us-
kalsi vähänkään epäillä tai arvostella työväelle
vieraaksi liikkeeksi, oli se ilkeintä lajia keretti-
läinen, hajottaja, provokaattori ja paljon yhtä
ala-arvoista kuonaa.

Poliittinen sosialismi oli kaikkien kapitalististen
maiden ainoana oikeaoppisena vallankumoukselli-
sena työväenliikkeenä, joka keskittyi toiseen inter-
nationaleen.

Sen kestävyyttä työväenliikkeen lopullisena puo-
lustajana voivat silloin tällöin epäillä jotku kauko-
näköiset palkkatyöläiset, jotka poliittiset johtajat
silloin leimasivat jo alussa mainitsemillani nimillä.
Järjestyneistä työväenjärjestöistä olivat vain syn-
dikalistiset työväenjärjestöt Europassa ja indust-
rialinen järjestö I. W. W. Amerikassa, jotka ma-
terialistisen historiankäsitelmän valossa tahtoivat
osoittaa työläisille individualistisen politiikan lo-
pullisen petollisuuden.

Omien aineellisten etujensa pakoittamana löivät
kaiken mailman sosialistiset poliittiset johtajat syn-
dikalisteja ja industrialisteja, ja näin onnistuivat
kulettamaan mailman vähemmän ajattelevan työ-
väenluokan siihen kapitalistein ja politikoitsijain
kuoleman suohon, mikä alkoi yleiseuropalaisen so-
dan nimellä 1914.

Sosialismin petollisuus paljastuu

Tässä kapitalistein verihurmeen hyörimässä alkoi
nyt poliittisille työväenjohtajille aueta ne kultai-
set tilaisuudet, se on käydä itsekunkin kapitalis-
tisten valtioiden puurokupeille, mihin heidän joh-
tajien todellinen pyrkimys oli aina ollut työväen-
luokan kustannuksella. Aika oli nyt tullut, että
poliittiset työväenliikkeen johtajat, johtajat joita
työväestö keskuudessaan oli hoitanut ja elättänyt,
tämä johtajisto tuli nyt kapitalistiluokalle välttä-
mättömäksi tarvekaluksi.

Tällöin ilmeni näillä poliittisilla sosialisteilla
todella "Januspään" kaksi kasvoa, toinen tarpeen
vaatiessa kapitalisteille pelättimiksi ja toinen köy-
hällistön viekottelemiseksi.

Tilanne kuitenkin kärjistymistään kärjisty i-
sien pisteeseen, että kankeimmallakin järkirus-
tingilla varustettu työläinen alkoi tulla huoma-
maan että proletariaatti poliittisten johtajainsa
johdolla on menettänyt kaikki veriseen nahkaan
asti.

Se liike, toinen poliittinen internationale, johon
meidät työläiset oli opetettu uskomaan ja luotta-
maan kuin katoliset paavin pullaan, muodostui nyt
itse köyhällistölle "bumerangiksi."

Poliittinen sosialismi alkoi näyttää todellisen
karvansa työläisille etenkin niissä maissa missä
se pääsi varsinaiseksi, esim. Saksa.

Herra Noskelle aukeni nyt tilaisuus kävellä
nilkkojaan myöten maansa työläisten veressä. Mut-
ta näin revityllä nahalla lähtee sitä sentään hi-
taintkin proletaari liikkeelle, työväki alkaa kadot-
taa luottamuksensa entiseen pullaansa — toiseen
internationaleen sekä sosialidemokratiaan.

Ilmestyy uudet johtajat työläisiä "pelastamaan"

Etteivät työläiset lähtisi vallan omintakeiseen
hommaan, sillä tässä on pian se vaara, että he
myös alkavat silloin luottaa vain itseensä luok-
kana, täytyy johtajiston lähteä heitä taasen pe-
lastamaan.

Saksa, tuo vanha politikoitsijain kehto, se ehti
ensinnä taasen tässäkin näyttää täydellisimmän
perikuvan. Ebert ja Noske olivat nyt joutuneet
asemaan jossa johtaja joutuu näyttämään kenen
asialla politiikka on silloin kuin taloudellinen mah-
ti on puhtaasti kapitalisteilla.

Tällöin syntyy työläisiä johtamaan ja rauhoitta-
maan niin sanottu itsenäinen sosialistipuolue. Se
aluksi on epäröivänä ollakko poliittinen vai suoran
toiminnan puolue, mutta kun massojen kiihottu-
nut mielentila on ehtinyt hieman laskea korkeim-
malta jännityksen puntarilta, niin itsenäinen puo-
sensä samaan haureuteen parlamenttivuoteella.

Tälle itsenäisten poliittisten vallihautalinjalle
pysähtyi ja rauhoittui Saksan työläisistä suurin
osa, vaikkakin alunpitäen noskelaisen sosialide-
mokratian raakuus uhkasi nämä työläiset kulet-
taa pitemmälle omintakeisempaan toimintaan.

Mutta ellei työläiset olisi Saksassa pysähtyneet
vielä tälle itsenäiselle vallihautalinjalle, niin uutis-
ten mukaan ilmestyi sanotussa maassa useampia
poliittisia kommunistipuolueita.

Näissä eri nimillä ja "etiketeillä" valmistetuis-
sa poliittisten johtajien vallihautalinjoissa kai suu-
relta osalta Saksan työväki makaa langenneena.
Työläiset kukistivat junkkarikeisarin mutta jätti-
vät teollisen vallankumouksen suorittamatta. Stin-
nesit nylkee työväen työn tulokset ja työväen

nimellä kulkevat monet eri nimiset poliittiset puolueet irستاilevat parlamentin haureusvuoteessa. Ovatko mailman palkkatyöläiset oppineet mitään

katkerista kokemuksistaan?

Edellä kerrottu nyt sentään on jo suurelle osalle työläisiä selviönä. Pääkysymys jota tässä tarkoitan esiintuoda onkin siinä, että oppiko työväenluokka näistä poliitikoitsijain verisistä korporeissuista vai päästäkö se sen kertaantumaan.

Kuten olemme olleet tilaisuudessa näkemään ja seuraamaan niin sanottujen poliittisen uskonpuhdistuksen suorittaneiden politikoitsijain (millä eri nimellä he minäkin vuonna ja kuukautena kulkenevatkaan) tuomiot toisesta internationales-ta, sosialidemokratiasta, noskelaisuudesta j.n.e. niin voimme näistä sanoa ainakin yhden totuuden ja se on, että määräämätön on sen paperin ja painomusteen haaskaus jolla he ovat tuominneet tosin nyt jälestä päin toisen internationalen, sosialidemokratian, Nosken sekä kaikkien maiden ne sosialistit jotka ovat päässeet tahtonsa tai

unelmansa päämäärään, se on politiikan ylempille puurovadeille.

Politikoitsijain toistensa tuomitseminen yksilöllisyydelle perustuvaa

Tutustukaamme nyt lähemmin näihin uskonpuhdistuksen tehneiden johtajien tuomioihin, entistä niin absoluuttisen erehtymätöntä pullaansa, toista kansainvälistä, sekä entisiä erehtymättömiä johtajavereitaan kohtaan.

Riippuuko heidän tuomioiden antonsa miten materialistisella, se tahtoo sanoa syiden ja seurausten lakien katsomuksen pohjalla. Ne tonnimäärät paperia ja painomustetta jota nämä uskonpuhdistuksen tehneet politikoitsijat ovat haaskanneet äskeisestä pullastaan ja entisiä tovereitaan kohtaan ovat aivan poikkeuksesta liikkuneet individualistisella pohjalla.

Heidän selityksistään toisen internationalen petollisuuden suhteen ei ole voinut päästä loogillisesti muuhun paitsi seuraavantapaiseen tulokseen:

Työläistoverit: Elkkä tavotelko kuuta ja tähtiä, vaan JÄRJESTYKÄÄ!

Toisen internationalen vaikutusvaltaiset johtajat olivat, ymmärrettävästi oman vapaan tahtonsa valinnasta kääntyneet tai tulleet niin pahoiksi ja turmeltuneiksi, että tahtoivat tämän pahentuneen luontonsa orjina pettää maailman köyhälistöliikkeen. Ebert, Nosket sekä se heidän ennen niin luotettu toverilaumansa, kaikissa maissa jotka olivat nyt vivunneet valtiollisille puurokupeille, ovat oman vapaan tahtonsa valinnasta syntyneet tai ainakin muuttuneet niin pahoiksi, että tahtovat itsekukin oman maansa työläiset hukuttaa verivirtoihin.

Mikä kohtalon iva, että kaikki poliittiset sosialistit itsekussakin maassa olivat näin pahentuneita sen jälestä kuin olivat päässeet esivaltansa puurokupille.

Ollaksemme johdonmukaisia näille poliittisen uskonpuhdistuksen suorittaneille johtajille, tulisi meidän panna käsi sydämelle ja itkeä sitä maailman työväenluokan kovaa kohtaloa, kuin sille ei sattunut edes yhtään minkään maan esivallan "jopeihin" näitä poliittisen uskonpuhdistuksen suorittaneita, silloin olisi nähtävästi työväenliike pitänyt vanhan hurskautensa, ja säästynyt niistä murheellisista "kaaoksista," ja periaatepulmista. "Kaukainen ranta" ei vaan hämmöttäisi vaan olisi se täysi todellisuus.

Näin lapsellisissa pintailmiöissä on todellakin noiden uuspolitiikoitsijain selitykset pohjimmaltaan liikkuneet sosialidemokratian arvostelussa.

Kun asioita tarkastetaan materialistisessa valossa

Onko meidän todellakin ajateltava heidän kanssaan niin, että maailman proletariaatin kärsimykset tulivat sodan aikana täyttymään vaan sen takia, että toisen internationalen sekä eri maiden johtavimpiin aseisiin työväenliikkeessä oli sattunut vain turmeltuneet ja petolliset sielut — jos näin on asia, niin silloin kai poliittisessa työväenliikkeessä on välttämätöntä ensi tilassa laittaa jonkinlainen puhdasoppisuudelle perustuva tunne koulu.

Mutta asian todellinen pohja ei lepääkään niin paljoa jonkun persoonan hyvä- tai pahatahtoisuuden pohjalla. Se lepää vain perusteeltaan taloudellisten etukysymysten konkreettisella pilarilla. mutta samaten kuin entiset sosialidemokraattiset johtajat salasivat sosialidemokraattisen liikkeen individualistisen luonteen, niin tahtovat tehdä edelleenkin nämä uuspolitiikoitsijat, ja kuten sosialidemokraatit niin uuspolitiikoitsijatkin aivan samoista syistä.

Kuten enemminkin mainitsin, on sen paperin ja painomusteen määrä luettava tonneissa, jolla nämä uuspolitiikoitsijat ovat hyökänneet toista kansainvälistä sekä entisiä erehtymättömiä tovereita sosialidemokraatteja vastaan.

Mutta huolimatta sen laajakantoisen hyökkäyksen paljosta määrästä, on tämä hyökkäys aina yleisemmin kohdistunut joihinkin toisen internatio-

nalen persooniin, kuin todelliseen tosen kansainvälisen ja sosialidemokraattisen liikkeen pettävyysden perussyhyyn.

Jos me hiemankaan tahdomme tutkia poliittisen sosialismin vararikkoa ja petollisuutta Europassa ja yleensä, niin olemme me individualisteja selittäessämme, että se vei työväenluokan petokseen joidenkin huonomoraalisten tai petollisten johtajain takia. Myönnettäköön, että johtajien petollisuudella oli osansa, mutta on ymmärrettävä että johtajat olivat vain johtajia ja ensi kädessä politiikoitsijoita jotka tunsivat ja tahtoivat tietoisesti edustaa oman luokkansa näkökantoja ja menestystä.

Työväenluokan, se tahtoo sanoa, palkkoproletariaatin tila ja mailmankatsomus oli heille vierasta.

Näin ollen toisen internationalen sekä eri maiden poliittiset työväen johtajat eivät olleet syntyneet tai muuttuneet turmeltuneiksi luonteiksi sen enempää eli vähempää kuin politiikoitsija voi yleensä turmeltumatoim olla, pettääkseen tässä vississä hetkessä ja aikana mailman työväenluokan. Ei!

Mutta he toimivat vain puhtaasti sen luokan etua silmällä pitäen jolla olivat yhteiskunnan voimapperit, teollisuuden nyörit käsissään. Toimiesaan näin, toimivat he myös oman politiikoitsijaluokkansa positiiviseksi puoleksi.

Tässä osa totuutta poliittisen työväenliikkeen vararikoon, mutta se ei ole vielä koko totuus.

Socialidemokratian vararikon perinömaisimpna syynä oli ehdottomasti siinä, että se oli individualistista, yksilöllistä liikettä. Sen toiminnan päämäärä tarkoitti vain joukkojen liikehtimistä niin pitkälle, että sen johtajat, "kastit," olivat päässeet valtiovallan peräsiimeen, josta he tulevat sitten auttajansa työväenluokan muka palkitsemaan. Pääasiallisesti pyrki sosialidemokratia valtiovalan peräkamariin äänestämällä, mutta jos työväenluokka kukisti vallassa olevan valtiomahdin suoran toiminnan avulla (Saksa) niin hyvä niinkin, politiikoitseville sosialidemokrateille kuuluu se sen jälkeen perintönä.

Työläiset tulevat petetyiksi aina niin kauvan kuin he luottavat politiikoitsijoihin

Me siis näemme, että sosialidemokratia oli vain niin pitkälle joukkotahdon ilmaisu, kuin johtajat oli saatu ylimmille valtion virkaistuimille. Sen jälkeen alkaa yksinkertaisesti johtajadiktatuuri ja sitä poliittiset sosialistit ovat osanneet kyllin kernaasti käyttää. Tosin sosialidemokratiassa takavuosina oli määrittely, että johtajan tai valitun edustajan olisi sopimuksen mukaan tullut totella valitsijainsa määräyksiä, mutta tämmöiset määrittelyt lepäävät vain jonkin oikeudentunnon pohjalla ja tunteen pohjalle määritellyt tai nojaavat liikkeet ovat näyttäytyneet korttilinnoituksiksi. Ne pienemminkin puhalluksen vaikutuksesta auttamattomasti sortuvat.

Ajattelevalle työläiselle ei mielestäni pitäisi olla ollenkaan vaikea huomata, että poliittisen sosialismin sortumiseen työväenliikkeenä oli syynä sen liikkeen yksilöllinen johtajista riippuminen. Se perimmältään ei siis ollutkaan proletariaatin joukkotahdon ilmaisua, mutta se oli yksilöjohtajiston diktatuuria joukkojen yli.

Mutta miksi eivät nykyiset poliittisen uskonpuhdistuksen suorittaneet paljosta sanahelinästäään huolimatta milloinkaan ole lähteneet selittämään tuota sosialidemokratian petoksen pohjimaista syytä? Yksinkertaisesti siitä syystä, ettei kukaan koskaan ole vielä vihannut omaa lihaansa.

Jos olette hiukankaan syventyneet uuspolitiikoitsijain toiminnan menetelmiin, niin huomaatte, että he kaikessa liikkeessään pyrkivät vielä tiukempaan johtajadiktatuuriin kuin sosialidemokratia milloinkaan on julkisesti pyrkinyt. Muistelkaa Am. Yh. Kom. puolueen sääntöjä, allianssin lyhyitä sääntöjä, näiltä perintönä on ne nyt henkimaailmassa olevalla vastaperustetulla "workers' partylla."

Tämän kirjoittaja on ollut jossain määrin tilaisuudessa tehdä kysymyksen näille poliittisen uskonpuhdistuksen seuraajille, että mikä takaa teille nämä uudemmat johtajat rehellisemmiksi entisiä koska kerran uudemmassa poliittisessa

liikkeessä ei ole minään tekijänä henkilön yhteiskunnallinen ja taloudellinen asema, ei siis oteta huomioon materialistisia tekijöitä. Näin ollen luotetaan uudestaan tunteisiin ja se sama petoksen syy, individualismi, joka sosialidemokratiassa petti työläiset, tuo sama petoksen syy on kätkeytynä poliittisen uskonpuhdistuksen suorittaneiden kaikessa liikkeessä.

He ovat neuvottomia, eivätkä voi antaa suoraa ja rehellistä, ei edes peitettyä vastausta. Ainoa mikä heitä tukee on näiden uuspolitiikoitsijain fraasit. Mutta ken omaa vähänkään tietoa elämän todellisuudesta, hän tietää, että tätä yhteiskuntaa ei suinkaan runnata, eikä mullisteta fraaseilla.

Köyhälistön historiallinen tehtävä on toteuttaa ihmiskunnalle taloudellinen vapaus. Sillä on työ edessä jota on toteltava, jollei, niin seuraus on uusi pettymys ja verinen päätös. Tuottajat järjestyköt tuotannon pohjalle ja eroittakoot itsestään ne pyrkimykset, jotka eivät perusta vapauden pyrkimystä tälle pohjalle.

Rajoista ei voi erehtyä. Luokkakuilu kulkee syvänä ja huimaavana punasen köyhälistön välillä toisella puolen ja kapitalistien sekä politiikoitsijain toisella.

POLIITTINEN DIKTATUURI

Kirj Matti Koskinen

Kaalisopat, kasarmit,
Arvonimet, luutnantit,
Muistui mieleen luikeille,
Kuulu sotaherroille.

Siellä porhot, palatsit,
Poliittiset kasarmit.
Siellä diktatuuria,
Saa orjain rinnat kuulia.

Laukit luikki laumoineen,
Missä votka virtallee.
Siell' politiikkaa, Sonjia,
Paljon muita hounia.

Poliittista mojakkaa,
Meille myöskin tarjotaan.
Vaan soppa haisee vanhalle,
Ei kelpaa enää orjille.

Diktatuuri porraspuu,
Turhaa ompii kaikki muu.

Sillä yli köntätään,
Murrosajan suuren tään.

Pötkön vetoon haalitaan,
Musikoita Moskuvaan.
Paikkaa siellä näytetään,
Mihin viiva vedetään.

Hotellit ja herrat siell'
Eivät ole eessä viol'.
He saa juoda, mässäätä,
Ja politiikkaa määrätä.

Orjain kaulaan länkiä,
Laittaa monta Jeffiä.
Jos sattuu olkaan länkipuu,
Niin diktatuuri uudistuu.

Tehtaissa on terrori
Vaikk' on maassa kommuni.
Siellä orjat värisee,
Kun diktatuuri puhelee.